

WAAROM...DAAROM

Auteur: Heidy Wissink

Titel: Waarom....daarom

Eerste druk: 2018

ISBN 9789402172959

Eerder verschenen:

-HartLezen

Eerste druk 2016

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Haar naam is Heidi Wissink, woonachtig in Drenthe sinds 2001, geboren in Twente maar door haar baan verhuisd naar Drenthe.

Ze schrijft al sinds ze het woordje 'ik' kon schrijven. Eerst in een schriftje, dat werden later schriften vol.

Ze heeft inmiddels een flinke verzameling korte verhalen, gedichten, gedachten, dromen en nachtmerries. Haar verhalen zijn voornamelijk fictief.

Onderwerpen waarover ze schrijft zijn liefde, dood, verliefdheid, verdriet, de mens en het leven.

Voelen

Ik voel je

Ik voel je, ik voel onze verbintenis

Ik voel je passie

Ik voel je diep in mij

Ik voel het thuiskomen

Ik voel me fijn

Ik voel me op m'n gemak

Ik voel me vrij

Ik voel dat het oké is mezelf te zijn

Ik voel me zo goed door naar jouw verhalen te luisteren

Ik voel jouw betrokkenheid bij mijn verhalen

Ik voel dat de stilte ook heerlijk is

Ik voel dat dat verbintenis is

Ik voel jouw liefde

Ik voel het: wij horen bij elkaar

Ik voel jouw gevoel

Ik voel jouw ziel

Ik voel jouw muziek

Ik voel jouw liefde

Ik voel ons

WetenDoen

Weet dat ik beter niet

Weet dat ik beter zwijg

Weet dat ik beter gewoon slapen ga

Weet dat ik beter niet zie

Weet dat ik beter m'n ogen sluit

Tussen weten en doen zit een wereld van verschil

Weten en doen gaan nooit hand in hand

2 op 1

Twee mensen die bij mij met stip op de eerste plaats staan, een plaats die ze samen delen.

Hoewel dat delen af en toe wat lastig blijkt en is het soms een ware titanenstrijd of beter gezegd een puberstrijd.

Een strijd om aandacht en tijd.

Soms een verscheurd gevoel want doe ik het wel goed?

Praten, luisteren, horen, begrijpen, voelen.

Maar bovenal geef ik ze al mijn onvoorwaardelijke liefde, het is alles wat ik heb.

Liefde is alles en alles is liefde.

Moedertje?

Ongelooflijk! Dat deze mannen nog bestaan wist ik maar het is toch altijd weer een 'daar valt m'n mond van open' moment.

Zoon had de ketting van z'n fiets, gebeurde in mijn woonplaats dus de fietsenmaker gebeld. No problemo, fixen we even. Ik met de auto naar desbetreffende fietsenmaker(die voorlopig naamloos zal blijven) om de rekening alvast te betalen. Zoon komt daar ook aan, laat z'n fiets achter want ineens hadden ze geen tijd om het 'even te fixen' Tussendoor een opmerking door fietsenhork naar zoon: Dus jij zet niet even zelf je fiets op de kop en doet dat zelf? Excuse me? Dat zegt de fietsenhork??? Euh, goede klantenbinding ook! Zoon en ik keken elkaar al wenkbrauwenoptrekkend aan. Mijn telefoonnummer werd gevraagd door fietsenhork en toen ik dat niet meteen kon opsommen werd er naar zoon geschreeuwd: Hé, hé! Weet jij het nummer niet? Nummer gegeven, leenfiets mee en fietsenhork riep me nog na: We bellen als de fiets klaar is mevrouwtje! (mijn haren rezen instant ter berge) Argh! Mevrouwtje! □ Vandaag werd ik gebeld door fietsenhork en het eerste wat hij tegen me zegt is: Oh, dit is het moedertje hè? □ Toen heb ik even diep ademgehaald en gezegd dat ik zijn moedertje niet ben!!! Toen bond fietsenhork een beetje in. Jeez! Ongelooflijk! Wederom!

Broodje

De lang naar uitgekeken dag was eindelijk aangebroken. De grote reis naar de parel van het Oosten zou per trein ondernomen worden. Eindelijk gingen we de Grote Bert Visscher ‘in het echt’ zien en meemaken. Het beloofde in ieder geval géén rustig avondje te worden. We hadden er zin an! Zoon en ik stapten vol goede zin en honger(want pubervoedertijd) de trein in. Na twee succesvolle overstappen met enig gestress van mijn kant en gedrentel van puber’s kant kwamen we aan in het mekka van het Oosten, Enschede. Het theater was snel gevonden dus op zoek naar eten want mega-honger volgens puber. Hij had al een paar keer het woordje patat laten vallen tijdens de treinreis maar ik had nog stille hoop hem over te halen tot een lekker pastagerecht. Puber bleek onvermurwbaar en stevende met grote passen op een zaakje af waar de wenkbrauwen optrekkende naam Wok&Cafetaria op de gevel prijkte. Een vrolijke Chinees begroette ons: Hallooo! Zeg het maal! Wat al enig gegrinnik van puber losmaakte. Een patatje met broodje Hamburger voor puber en patat met een kroket voor ondergetekende. Puber at met smaak z’n best wel lekkere patatjes op en begon aan z’n broodje Hamburger. Na één hap pakte puber z’n bordje op en liep naar onze vrolijke Chinees: Sorry meneer, maar mijn Hamburger is koud. Waarop de Chinees naar de sausfles wees: Saus? Nee...mijn Hamburger is koud, die zou ik graag warm willen. De inmiddels iets minder vrolijke Chinees: Blootje koud? Op dat moment verslikte ik me grinnikend in een hap kroket. Nee, verzuchtte puber, de Hámburger is koud. Oooh, riep de verwarde Chinees uit maar ik heb goed gebak! Zijn lachen inhoudend overhandigde mijn puber z’n “blootje goed gebak Hamburger” aan de ietwat verontwaardigde Chinees en kreeg een paar minuutjes later een warm blootje Hamburger.

Dit volstaat toch zeker als een waardig voorprogramma van de geweldige Bert Visscher! Wat een heerlijke vermakelijke avond!

Weermevrouw

De weermevrouw op het ochtendjournaal zegt dat het koud, grijs en nat is buiten.

Ik besluit poolshoogte te gaan nemen, trek een warm vest aan, sla een sjaal om m'n nek en trotseer dat koude natte grijze weer waar de weermevrouw het over heeft.

Ik zie de herfstbladeren op het bospad liggen als een prachtige kleurrijke warme deken waar ik graag met m'n kekke baggerlaarzen overheen wandel.

Ik hoor hoe de wind melodieus door de hoge bomen ruist, alsof ze samen een prachtig lied zingen.

Ik sluit m'n ogen en voel de regendruppels op m'n wangen als een miljoen kleine kusjes.

Ik zie een megagrote modderpoel en kan me niet bedwingen, het kind in mij is wakker en ik spring met beide benen in de poel, modder spat alle kanten op en ik...ik glimlach.

Ik sluit m'n ogen, haal diep adem en kom tot de conclusie dat je nooit moet geloven wat die weermevrouw op het ochtendjournaal bazelt.

Ik trek m'n jas wat strakker om me heen steek m'n handen in m'n zakken en loop met modderlaarzen en een gelukkig gevoel weer naar m'n boshuisje.

Jong volwassenen

Jong volwassenen, zo willen ze genoemd worden.

Zo willen ze behandeld worden. Ze zijn zo groot maar stiekem toch nog zo klein, tussen twee werelden. Bij de grote mensen willen horen maar toch ook soms niet. Best lastig om mee te handelen.

Voor mij maar zeker ook voor hen. Ik doe mijn best, ook al voel ik dat ik soms tekort schiet en echt de plank volledig mis sla.

Maar als ik dan een knuffel krijg van mijn kanjers met de woorden: Ik hou van je, beste mama ever!

Dan weet ik dat het goed is. Ik hartje mijn kids!

De juiste keuze

Een nieuw leven, een keuze die je maakt kan soms verstrekkende gevolgen hebben.

Een keuze die gevolgen heeft voor diegene waar je het meeste van houdt, je kinderen.

Maar ook een keuze die nu nog erg zwaar en emotioneel is maar uiteindelijk de juiste blijken te zijn.

Je weet dat, want je voelt het vuur van binnen weer branden, dat vuurtje wat langzaam aan het doven was.

Je weet dat, want je fladdert weer door het leven, lichtvoetig als een (b)engeltje.

Je weet dat omdat je dochter tegen je zegt dat ze de lichtjes weer in je ogen ziet.

Je weet dat, want je zingt weer luidkeels met de autoradio mee, tot hilariteit van je medeweggebruikers maar dat terzijde.

Je weet dat, want je lacht weer, glimlacht weer, danst weer.

Je weet dat want je voelt je weer blij.

De juiste keuze...

Alles goed?

Hoe vaak vragen mensen in het voorbij gaan, in de zogenaamde wandelgangen: Hoe gaat het? Wat antwoord jij dan? Ik antwoord vaak met: ‘Wil je het sociaal wenselijke antwoord? Of wil je het écht weten?’ 9 van de 10 keren schrikken mensen zich kapot want dat antwoord zijn ze niet gewend namelijk. Men is gewend dat je zegt: Goed! En met jou? En dan verder...toch?

Nog erger is het als mensen het antwoord al voor je geven door te vragen/zeggen: ‘Alles goed?’ Nou, dan is het knap als je dan nog durft te zeggen dat het misschien niet goed gaat. Want, àlles goed? Het is toch nooit àlles goed? Daar geloof ik namelijk geen barst van.

Als je oprecht wilt weten hoe het met iemand gaat zorg er dan voor dat je echt tijd hebt voor het antwoord.

En heb je geen tijd, wat ik me heel goed kan voorstellen in deze tijden van snel snel snel, deadlines, druk druk druk enzo...groet gewoon vriendelijk en loop door.

Hoe gaat het met jullie?

Tainted Love

Waarom ben jij nu dood?

jij?

Of all people?

De liefste onbaatzuchtigste, altijd eerst aan een ander denkende, liefste, meelevende, meehuilende, begrijpende, meelachende, samen in een deuk liggende, elkaar onze diepste geheimen vertellende, alles mee hebben gemaakt samen. Waarom?

Ik snap het echt niet!

Waar heb jij dit aan verdiend? Waar hebben jouw liefhebbende man en kinderen dit aan verdiend?

Dat ze nu zonder jou door moeten.

Moeten!

Want dat moet ik ook, of ik nou wil of niet. Dat is wat iedereen me verteld, allemaal!

Maar wil ik dat wel? Ik moet wel, dat realiseer ik me nu ook. Maar makkelijk is het niet. Ik voel me zo intens verdrietig als ik aan je denk, wat ik iedere minuut doe. Ik mis je intens, ik zou zo graag nog heel even met je praten zoals alleen wij dat konden...zonder woorden...alleen een blik was voldoende. Praten zonder woorden, dat konden wij! Tot grote ergernis van velen, maar wat ons niets kon schelen. Wij hadden onze eigen taal en begrepen elkaar zoals niemand anders dat kon. Ik weet dat je nu op een mooie plek bent, en dat je gelukkig bent. Dat laat je me iedere keer wel zien, door een gevoel, een windvlaag op een windstille dag. Een zonnestraal door een zwaar wolkendek. Allemaal kleine boodschapjes van jou. Die koester ik en hou voor mezelf, glimlach en weet dat jij er even weer bent.

Klaar!

Klaar met de afwijzing

Klaar met het altijd goed willen doen

Klaar met iedere keer falen

Klaar met uitleggen

Klaar met jou

Klaar met jullie

Ik kies mijn eigen familie wel

Klaar!

Ongewenst

Jij wilt me niet, je hebt me nooit gewild...

Jij hebt me uit jouw leven verbannen

Jouw leven waar ik toch al nooit welkom was

Ik was een middel tot...

Helaas ben ik een meisje en daar kon en kun je niets mee

Meisjes en vrouwen zijn voor jou altijd een bedreiging geweest. Want dan kreeg jij minder aandacht.

Dat heb je mij mijn hele leven lang laten voelen, je wilde een kind maar niet mij...

Daarom kies ik nu...na 45 jaren....eindelijk niet meer voor jou...

Maar voor mij! Genoeg is genoeg!